

ROZSDÁS HANGON HÜTLENEKRŐL

Jönnek az új költésü lányok
mogyoróbarnán vajfehéren
vicsorogva nézek utánuk
túlduzzadozva nád-éren
a tovaringók elorozzák
ujjongó nekilódulásom
átlábolnom magashegy ormát
hogy valaki csodának lásson
ez a ropogós bögyü népség
részegségemet tolvajolja
ne pengessem többé zenéjét
önkívületemnek a holdra
ne fonódjon kéz a kezemre
röpülni akár mozdulatlan
köteleinket elfeledve
csak párban a legszebb csapatban
elpártolóban falkavesztő
vadnak rágalmoz táncuk engem
fagyküldő holdat rideg erdőt
ujjam árnyjátékát szeretnem

Tóth Judit

MÉGIS, MÉGSEM

Összedobált kőhalmaz lett a ház,
mire a harcosok elvonultak.
Kint-bent roncsolhat, meg nem aláz
a fogyó fényű, ellenséges holnap.
A földnek oly mindegy, mi lesz belőled,
hogy léted poros téglái bedőlnek,
s fokenként leszel egyre kevesebb.

Félig besötétíti szemedet.
De hiszen mindent láttál, ami rejtett
fényű, telt, domború, meg is nevezted:
gyümölcs, gyerek, boltív, szennygödör, angyal.
Színek. Vörös, sárga, kék színű forma,
amely telítetten, minthogyha forrna.

Tekinteted mindent belül marasztal.
Esztenőkön át cipeled magaddal,
mint azt a kinyíló pillanatot,
ami villanásnyi otthont adott.

Zsúfolódik a látvány hófehéren,
vagy jégbe fagyva, mint azon a télen.
Az árkokat, a kampót meg a fejszét
még gyermekpillantásaid figyelték.

De volt egy város is. Oly különálló
hasonlíthatatlan napban virágzó:
tornyok, kapuk, hidak, párkányzatok.
Halk Madonnák, kövér kis Krisztusok,
ezt életed végéig láthatod.
Átjár napodon, szívveréseden,
üdén, tornyosan, tökéletesen.

Öreg vagy és a szemed besötétül.
Nincs mit látnia. Lassan kiegészül
a semmivel töltődő töredék.
Az idő elporlasztja erejét.
A hangot egyre tompábban, recsegve
érezkeli. A csöndhöz semmi kedve.

Zenét Madonna! – kiáltott Babits.
A süketülésből durván szakíts
magadnak síma andantét, szelíd
adagiók holdsütötte lépteit,
futó prestót, visszhangos orgonát,
vagy ziháló kórusok ostromát,
zengjen az üveg, dőljön meg a ház.

Úgy nem maradsz itt tovább, mint kisértet.
Búzamezőbe tűzött söprünyélnék.
Te *te* vagy, természetesen veszendő,
csak éppen nem leszel madárijesztő.

Elutasítod azt a szörnyvilágot,
hol megfércelt, így-amúgy összetákolt,
műszerek emléjéről lebegő
több fogatlan, elaggott csecsemő
követeli a fecskendőadagját,
nyeli pempője kihűlő falatját.
Alácsorgó háláját fölítatják.

Birsalmafejú múlttalan sötétség.
A ráncok futónövényként benőtték.
Leng a szélben az üres koponya.
Menni akarna, nem tudja, hova.
Körülötte a szakszerű dadák
mosogatják a semmi démonát.

Ilyen holnapot nem érsz semmiképpen.
Csak tőled függ a mégis vagy a mégsem.
Más nem kell, csak egyetlen pillanat,
és hogyha nemet mondasz, megszakad.

Gergely Ágnes

A FOLIGNÓI SOKSZÖG

Folignói Angelica (1248–1309) egykor elkényeztetett fiatalasszony, amikor mindenkijét elveszíti, belép Szent Ferenc harmadrendjébe. Látomásait gyóntatójának, Rajnald testvérnek beszéli el.

(Schütz Antal: A SZENTEK ÉLETE. Pantheon, 1932)

Látomás a látomásról: merrefelé világít Angelica kolostori lámpása, árokba, országútra, fölfelé?

Késő éjjel. A kolostor körül
elszórt üvegcsék, pipereholmik.
Kileng a lámpás. Messze kinn az úton
a sírrablók lábnyoma porzik.
A vaskilincset valaki lenyomta.
Csak az angyalok és a szentek
férhetnek át a kulcslyukon.
A kalmárok is erre mentek,
most egy árokban ülnek valahol,